

бирали младежитѣ за учение. Така вече били наредени много училища и църкви въ вашия край. Сега тамъ народътъ се нуждаялъ отъ единъ владика, българинъ, който да стане началникъ надъ всички и да ръководи правилно и бащински църковното и просвѣтно дѣло. Нашето царство е широко, земята ни е хубава и плодородна. Който пътува презъ България, не намира думи да я похвали повече. Народътъ е добъръ, честенъ, работенъ, но той е простъ. Има нужда отъ просвѣтенъ умъ. Ние съ моя татко мислимъ и намираме, че ти си най-достойниятъ да станешъ църковенъ началникъ въ Македония. Ние желаемъ да те назначимъ за владика (епископъ). Какво ще кажешъ?

Климентъ погледна нагоре съ умнитѣ си очи и отговори:

— Азъ, свѣтлий княже, още не съмъ завършилъ всичкитѣ си работи. Добре е да остана още на учителска служба, да продължа да поучавамъ народа и да уча младежитѣ. Тѣ иматъ нужда отъ способенъ и работливъ ръководителъ.

— Учителю благий, поде Симеонъ; това ние знаемъ. Но на твое мѣсто ще пратимъ свещеникъ Наума. Той ще поеме учителската длъжностъ, а ти ще се премѣстицъ въ Охридъ. Тамъ ще издигнешъ митрополитски домъ и ще почнешъ да управлявашъ всички църкви и манастири; ще ръкополагашъ свещеници, дякони, архимандрити и други духовни лица.

Климентъ се съгласи. Симеонъ стана, влѣзе въ друга стая, поприказва малко съ своитѣ хора и излѣзе. Като се завърна при Климента, Симеонъ му каза, че всички одобряватъ царското нареждане.

И тъй, Наумъ напустна своето училище въ Преславъ и се приготви да иде въ Кутмичевица.